

יוסף ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דרחה" [בהשתתפות כולל "חוני המעל"]
 העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מרחשון התשע"ז

1542

מתפלל

שבת ג' שבט ה-תשפ"ה
 פרשה: בא
 הפטרה: הדבר אשר דבר

הדלקת נרות - 16:51
 צאת השבת - 17:45
 ר"ת: 18:19

הדלקת נרות בשבת הבאה 16:58

שעה	מצלח	בא
5:23	עמוד השחר:	5:29
5:30	זמן טלית:	5:36
6:28	זריחה:	6:33
11:54	חצות:	11:54
12:21	מנחה גדולה:	12:20
17:21	שקיעה:	17:14

Shabbat For You

"מלכות דוד"

בקידוש הלבנה אנו נוהגים לומר "דוד מלך ישראל חי וקיים". רמז שמלכות דוד משולה ללבנה, שאף-על-פי שהלבנה נעלמת לזמן-מה, ברור לכול שתשוב ותיראה מחדש, כך מלכות דוד ודאי תתגלה מחדש.

העלון לרפואת מנשה בר דוד ובריה מרת אחותי דינה בת רחל ולע"ג חמי"ר שלום בר שמחה ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה הרופא הקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"תורה אחת יהיה לאזרח ולגר הגר בתוכם"
 מי שגולד יהודי, נולד לתוך הברית שכרת עמנו הקב"ה בהר-סיני. אולם גר יכול להיכנס לברית זו רק אם הוא מקבל אותה עליו בכל ליבו ונפשו!
 לצערנו, רבים בציבור רואים בתהליך הגיור מעין פרוצדורה רשמית. כשם שעולה חדש צריך להמיר את רישון הנהיגה הור לרישון ישראל, כך צריך גר לעבור הליך פורמלי כלשהו כדי להיחשב יהודי. דומה שהלקים בציבור הרחב אינם מבינים כלל את מהותו של הגיור. מכאן הטענות על הרבנים שאינם מנפיקים תעודות גיור לכל דורש. מכאן גם הטענה: "מה פתאים דורשים מהגר לקיים מצוות; הוא לא רוצה להיות דתי..."

אולי הבלבול נובע מהקביעה ההלכתית "ישראל, אף-על-פי שחטא - ישראל הוא". כלומר, יהודי גם אם הוא פורק מעליו את עול התורה והמצוות, נשאר בכל-זאת יהודי. אין לקביעה זו מקבילה בדתות אחרות. נוצרי שאינו מקיים את מצוות דתו, חדל להיות נוצרי. מוסלמי שכופר בדת האסלאם - אינו יכול להיחשב מוסלמי. אבל יהודי, גם אם יצחק שבע פעמים שאינו מאמין (הלילה) בה' ובתורתו, וישאר יהודי. מכאן נובעת הנחה מוטעית, שאין קשר בין יהדות לבין שמירת מצוות. מעות זו נדררת מעות שנייה: אם יהודי נשאר יהודי גם אם אינו שומר מצוות, מדוע לא יוכל גם גר להיות יהודי בלי לשמור מצוות?

המעות היא בהבנת שטחית של המאמר "ישראל אף-על-פי שחטא ישראל הוא". אין פירוש המאמר שאפשר להיות יהודי בלי תורה ומצוות. להפך, הקשר של יהודי עם התורה והמצוות מושרש עמוק כל-כך בנפשו, עד שגם אם ירצה להינתק מיהדותו - לא יוכל. כלומר, יהודי אף-על-פי שחטא והתרחק מהתורה, בכל-זאת יהודי הוא, והוא נשאר קשור אל התורה.

הדבר דומה לאמירה "בן, אף-על-פי שחטא לאביו, נשאר בן". האם פירוש הדבר שאין קשר בין הבן לאב ואפשר להיות בן גם בלי זיקה אל האב? ברור שההפך הוא הנכון: מכיוון שהקשר בין הבן לאביו חזק ועמוק כל-כך, לבן גם אם הוא חוטא כלפי אביו, הוא נשאר בנו האהוב, זה בדיוק ההבדל בין יהודי שאינו שומר תורה ומצוות ובין גר. מי שגולד יהודי, נולד לתוך הברית שכרת הקב"ה עם עם-ישראל בהר-סיני. הוא אינו יכול להתנתק ממנה, גם אם יחטא ואף אם יתכחש לברית הזאת. אולם גר יכול להיכנס לברית העם היהודי רק אם הוא מקבל אותה עליו בכל ליבו ונפשו.

יש לכך דוגמאות גם בחברות אנושיות. למשל, אזרח אמריקני יכול שלא לדעת אנגלית, שלא להכיר את ההוקה האמריקנית, שלא לזכור את שמות נשיאי ארה"ב. הוא אזרח לכל דבר, מכיוון שגולד אמריקני. אולם המבקש להתאזרח - חייב לקבל עליו את כל ההתחייבויות הללו, וגם אז הוא מתקבל לתקופת ניסיון בלבד.

מעות היא לתשוב שעיקרו של הגיור הוא הלימוד והמבטחים. הלימודים הם תנאי הכרחי ליישום מהותו האמיתית של הגיור. עיקרו של הגיור הוא הצטרפות לברית שכרת הקב"ה עם העם היהודי בהר-סיני, קבלה נפשית של העיקרון "עמך עמי ואלקיך אלוהי". הגר צריך לקבל עליו בכנות וברצון את כל החובות של יהודי, במצוות התורה. בלי קבלה זו לא יכול להיות גיור. יכול אדם להיות בקי בהיסטוריה יהודית, ולחיות גוי טוב. רק אם הוא מקבל עליו את כל החובות והמטלות של יהודי - או- או הוא מקבל מהקב"ה את הנשמה היהודית ונעשה יהודי במהותו הפנימית.

שילמנו הרבה כדי להישאר יהודים. לכן כרמים הכניסה יקר.
 העלון לע"ג
 מ"ר זק"ר ר' שלמה פ"ך בר סעדיה שנלב"ע ח' שבט
 תשפ"ה.ב.ה.

"היכן התינוקת?" שאלה בחלחלה.
 היא ובעלה החלו מחפשים את התינוקת בכל חדרי הבית כשהם אינם מבינים להיכן נעלמה מרתה, בדיוק בשעה זו.
 לאחר דקות ארוכות של חיפושים, העז הבעל להעלות על דל שפתיו את החשש הנורא מכל. "חוששני שידה של מרתה בדבר" אמר בפנים מלבינות, "יכול להיות שהיא חטפה את התינוקת שלנו".

האמירה הברורה ערפלה את חושיה של האם, והיא קרסה תחתיה מעולפת. רק אחרי דקות ארוכות שבה אליה הכרתה. בתוך רגעים ספורים היה הבית כמרקחה. כוחות משטרה שהוזעקו למקום דלו פרטים מהאב והאם, ניסו לברר האם המשרתת הסתכסכה לאחורונה עם מעסיקה, האם איימה לעזוב את הבית.

ההורים המבוהלים השיבו בשלילה רבתי. לא ולא. יחסיהם עם המשרתת היו מצוינים. ואדרבה, הם הפקידו בידיה את היקר להם מכל, את ילדיהם. והיא, מצדה, גמלה להם בטיפול מסור וחם.

השוטרים לא היו טיפשים, הם הבינו כי ככל הנראה יד של המשרתת במעל, יחס מסור וחם אינו ערובה להיעדרותן של תוכניות זמניות מן הלב. מן הסתם חמדה בתם הקטנה של בעלי הבית והחליטה לאמץ אותה לעצמה.

זה אגב היתה האמת. רגעים ספורים לאחר שבני הזוג יצאו מן הבית, עטפה המטפלת את הקטנטנה בשמיכות ונמלטה עמה מן הבית אל הלא נודע.

אולם ראיות לא היו, והשוטרים הבטיחו לבדוק את העניין ולחזור עם תשובות וממצאים.
 שעות ארוכות של מתח ודאגה, עצב ובכי, עברו על בית משפחת חוסני. שעות שהפכו לימים ארוכים ומלאי סבל.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shabbat For You" פתוח בימים: א - ה ...פלא. 052-5079555
 שיעורי לווין
 לע"ג מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
 כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"ע ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול
 בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"
 מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

Shabbat For You

"וכסה את עין הארץ ולא יוכל לראות את הארץ"
יש לשאול מדוע כפל הלשון, והלא אם כסה את עין הארץ ממילא אי אפשר לראותה?

ותירצו בשם מהרי"ל דיסקין, כי הנה מובא במדרש שהביא עליהם ארבה סומין משום שהם אוכלים יותר, ולפי זה יתפרש "ולא יוכל לראות" על הארבה, שמחמת עוורונו לא יוכל לראות את הארץ.

"ויאמר משה בנעריו ובקניניו נלך בבנינו ובבנותינו בצאננו ובבקרנו נלך כי זוג ה' לנו... לא כן לנו נא הגברים ועבדו את ה' כי אותה אתם מבקשים"

נראה לפרש בדרך רמז, כי הנה היום טוב מתחלק לשני חצאים, חציו לה' לתורה ולתפילה, וחציו לכם, היינו שמחת יום טוב, ולכן אמר משה לפרעה פעמיים נלך, בנעריו ובקניניו נלך, היינו לעבוד את ה' ולהקריב קרבנות החג, וגם "בבנינו ובבנותינו בצאננו ובבקרנו נלך", היינו לשמוח עם המשפחה בשמחת יום טוב, "כי חג ה' זהו חצי לה', וממשיך "לנו", זהו חצי לכם.

ועל זה אמר פרעה: "לא כך לכו נא הגברים ועבדו את ה'", כלומר החצי לה' אני מבין שנחוץ לכם, אבל לא כן החצי לכם, לזה אינני מסכים, "כי אותה אתם מבקשים", כלומר להיות יחד עם בני ביתכם ולשמוח עמהם ביום שמחתכם, אתם מבקשים, זהו רצונכם מצד עצמכם ולא כן רצון ה'.

"וימחר פרעה לקרוא למשה ואהרן ויאמר וזאתי לה' אלהיכם ולכם. ועתה שא נא וזאתי אך הפעם והעתידי לה' אלהיכם ויסר מעלי רק את המות הזה"

יש לדקדק, מדוע אמר פרעה "ועתה שא נא" בלשון יחיד, והרי פרעה מדבר עם משה ואהרן, והיה צריך לומר "ועתה שאו נא"?

ויש לומר בדרך רמז, שצריך לטרס המקרא ולהפרשו בדרך זו, פרעה פונה למשה ואהרן ואומר "והעתידי לה' אלהיכם", ותאמרו לו בשמי: "ועתה שא נא חטאתי אך הפעם", וממילא "ויסר מעלי רק את המות הזה"...

"ויסר מעלי רק את המות הזה" צריך להבין מדוע אמר "רק את המות הזה", שלכאורה תיבת "רק" מיותרת? ונראה כי באמת היה לפרעה עוד מכה חוץ ממכת הארבה, והיינו מה שהיה לקוי במחלת "קושי הלב", וזה מה שגרם לו את כל הצרות הללו, והנה אמרו חכמינו בתלמוד (תענית ח): שאין להתפלל על שני דברים כאחד, לכן אמר לו פרעה שיתפלל כעת על מה שמעיק לו ביותר דהיינו על מכת הארבה, ואמר "ויסר מעלי (כרגע) רק את המות הזה"...

"ויסר מעלי רק את המות הזה" יש להבין מדוע דוק, מבכת הארבה אומר פרעה ויסר מעלי את "המות", שנראה מדבריו שמכה זו חמורה ומכאיבה יותר משאר המכות? ויש לומר, שהנה בעל הטורים כתב על הפסוק (י, יד) "וינח בכל גבול מצרים", שלומדים משם שהארבה נח בשבת, כיון שגם בשבת כתוב: "וינח ביום השביעי".

ולפי הנ"ל יש לומר, שאת כל המכות יכל פרעה לסבול, אבל "מכת חרדים" שנחים ביום שבת, את זה לא יכל פרעה לסבול מחמת רשעותו.

"וראיתי את הדם ופסולתי עליכם" אין הדם מונע את הנגף ולא מניעתו מביא את הנגף - מעיר רבינו בחיי - אבל למדך הכתוב, כי מי שהאמין בקב"ה אמונה שלימה ותלה בו בטחונו, ולא חשש לאימת פרעה וגורתו וזבח בפרהסייה תועבת מצרים, ונתן מדם הפסח על שתי המזוזות ועל המשקוף - הרי זה צדיק ובטח בקב"ה וראוי הוא שיגניז עליו מז המשחית ומז הנגף.

חובת הארץ

דיני מלאכות המתחילות בערב שבת ומסתיימות בשבת, וכמה מדיני מסירת מלאכה לגוי בקבלנות בערב שבת
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

מכירת חפץ לגוי בערב שבת

ה. התירו חכמים למכור חפצים לגוי בערב שבת, ולהטעין משא על המורו של הגוי או על כתפו של הגוי, ובלבד שיצא הגוי מפתח ביתו של היהודי קודם השכה. אבל אסור להניח לגוי בשבת עצמה להוציא מרשותו חפץ שמכרו או השכירו לו קודם השבת. וכן אסור להניח לגוי להוציא מרשותו בשבת חפץ שהסכימו ביניהם שיתקנו הגוי, ואפילו אם הוא במקום המוקף עירוב, מפני שיש לחוש בזה למראית העין, שהרואה את הגוי יוצא מביתו של היהודי עם חפצים אלו בשבת, יחשוד שהיהודי מכרו או השכירו לגוי או נתנו לגוי לתיקון בשבת עצמה.

ואפילו אם אחר שמכר החפץ לגוי קודם השבת, ייחד מקום מיוחד בביתו קודם השבת, והניח שם החפץ שמכר לגוי, יש להחמיר שלא יניח לגוי להוציא חפץ זה מרשותו בשבת, ואפילו אם מלבד שייחד לגוי המקום שבו מונח החפץ, גם השכיר לו המקום תמורת תשלום מסויים, יש להחמיר, מפני שיש לחוש למראית העין, שיאמרו שמכר לו את החפץ בשבת, וכשהוא מקום האסור בטלטול יש לחוש גם משום שיאמרו שהיהודי ציוה על הגוי להוציא החפץ בשבת.

ומכל מקום אם יש צורך גדול בדבר, או כשיש הפסד מרובה בדבר, יש להקל כל שמכרו קודם השבת ואפילו כשלא ייחד מקום מיוחד לחפץ בביתו קודם השבת.

ואם היה הגוי איש אלים, וחושש היהודי פן יזיק לו אם לא יניח לו להוציא מרשותו בשבת את החפץ שכבר קנאו קודם השבת, יש להקל בזה אפילו כשלא ייחד היהודי מקום לחפץ בביתו קודם השבת.

ולענין להשאיל לגוי או לתת לו חפץ במתנה, ומוציא הגוי את החפץ מרשות היהודי בשבת, עיין לעיל (סימן רמו סעיף יב). ושם נתבאר עוד פרטי דינים בענין הוצאת הגוי חפצים מרשות היהודי בשבת.

"אני ולא אחר"

חובת הארץ

די יואל מטשפלי היה תלמידו של רבי מרדכי מלבוויץ. פעם אחת נברה בו התשוקה לשמוע מרבו איזה דבר-תורה שיפיה בו התעוררות לעבודת ה'. עלה על סוסו ורכב אל בית רבו. באותו יום התארה אצל רבו מרדכי מלבוויץ הצדיק רבי אשר מטטולין. כרו ששני הצדיקים יוכלו להתבודד ולשווח באיז-מפריע. סגרו את שער החצר. הגיע ר' יואל ומצא את השער נעול. דפק על השער וקרא: "פתחו לי".

שאל רבי אשר מטטולין: "מי זה?" השיב ר' יואל: "אני הוא".

קרא הצדיק: "איפה יש ביכולה לומר על עצמה 'אני'?! 'אני ה' - אני הוא ולא אחר'". שמע זאת ר' יואל. עלה על סוסו ורכב הזרה לביתו. הוא כבר שמע מה שהיה צריך לשמוע...